

**LIESBETH
KAMERLING**

Leeftijd: 34

Beroep: Actrice

Woont: In Amsterdam

Kinderen: Valentijn (5)
en Jack (5 maanden)

Op Ibiza met vrienden

Niet verluieren

Oops, daar is m'n bril

“Ben jij Liesbeth?” vraagt een mooie blonde vrouw, naast wie ik zit bij yoga. Zij is een stuk leniger dan ik, maar goed, het is mijn eerste keer sinds een jaar. Als ik eerlijk ben, heb ik nooit echt goed kunnen plannen, waardoor dingen als een yogales in de avond als eerste afvallen. Voordat ik kinderen had, was ik me daar minder van bewust. Vaak ging ik net te laat de deur uit, stapte met mijn koffie verkeerd nog in mijn glas op de fiets, plande vier sociale afspraken met aansluitend een interview, had ik precies nog een uurtje over om die belangrijke auditie voor te bereiden om daarna totaal gestrest op een verjaardagsdiner van mijn broer aan te komen. Maar als je kinderen hebt en niet kunt plannen, verzand je snel in alleen maar huishoudelijke taken en moeder zijn. Toch moet ik er af en toe echt even uit. Ik wil niet onderstoffen en verluieren. Dus op naar mijn yogales. “Ja, dat klopt,” antwoord ik verbaasd op de vraag van de blonde vrouw. “Jij hebt toch in *Blauw Blauw* gespeeld?” Ik knik. “Dan was mijn baby, die nu tien is, toen jouw kind!”

Jeetje, tien jaar geleden. Dat was mijn allereerste rol uit mijn acteercarrière. Ik speelde Eva, de vrouw van Stefan, een politieagent. We woonden in Almere en hadden een kind. Ik zeurde alleen maar dat hij te veel werkte. Ik weet nog dat ik dat heel suf vond, maar nu begrijp ik dat veel beter. Daarna begon het echte werk en kreeg ik een hoofdrol in de serie *Doei* voor de EO. Ontzettend leuk om te doen, want het ging over een meisjesband, dus we zongen, kregen dansles, maakten videoclips en acteerden dag in, dag uit.

Door deze ontmoeting mijmer ik ineens weer over die beginperiode. En dat terwijl ik juist net weer ga beginnen. “Ik heb je altijd gevolgd al die jaren en ik vind het echt heel goed wat je allemaal gedaan hebt”, zegt de blonde vrouw. Soms zijn er van die momenten in je leven dat dit soort opmerkingen heel fijn zijn. Ik twijfel soms toch nog of ik wil acteren en of ik het juiste pad bewandel. Maar iedere casting gaat beter en ik begin echt zin te krijgen om mooie rollen te gaan vertolken. Ik kreeg zelfs al een uitnodiging om mee te doen aan improvisatietheater en verschillende programma's. Volgens mijn planning zat ik nu natuurlijk in Frankrijk en had ik nog een half jaar om na te denken over wat ik nu echt wil.

Eenmaal thuis wil ik een flesje voor Jack maken en zie op de ijskast een plaatje van de Dalai Lama hangen. Voor het eerst dringt de tekst erbij tot me door en krijg ik het antwoord in mijn schoot geworpen: ‘Onthoud dat niet krijgen wat je wilt soms het beste is wat je kan overkomen.’

In de appelboom